

I. PET GODINA POSLIJE

Uspoređivati sadašnju ekonomsku situaciju u Hrvatskoj s onom koja je vladala na ovim prostorima prije pet godina moguće je samo uz velika ograničenja formalnog i suštinskog karaktera. Radi se o dvije države s različitim ekonomskim sustavima, s različitom ekonomskom filozofijom, različitom veličinom domaćeg tržišta, različitim odnosima s inozemstvom, različitim preferencijama i vrijednosnim sudovima, te o dvije situacije formirane u različitim povijesnim trenucima njihove egzistencije kao državno-pravnih, političkih i ekonomskih entiteta. Neposredno pred slom jedne i još uvijek u fazi kompletiranja ekonomskog ustroja druge države. Iako pet godina ne predstavlja s ekonomskog aspekta dugo razdoblje, a riječ je o istom geografskom i demografskom području te dvije situacije međusobno su odvojene izravnim i neizravnim posljedicama rata, raspadom jedinstvenog tržišta bivše države i slomom socijalističkih sustava u zemljama koje su bile značajni vanjskotrgovinski partneri, prebrođenim razdobljem hiperinflacije, te pomacima, ali i problemima u procesu tranzicije, što u ukupnosti određuje bitno različite modalitete profiliranja tih situacija.

Ipak, unatoč svim ograničenjima, uspoređivati te dvije situacije nije bez osnova, ne samo iz razloga što ono omogućava sagledavanje intenziteta utjecaja prethodno navedenih činitelja (razlika i posljedica) na formiranje sadašnje ekonomske situacije u Hrvatskoj, već i relativiziranje tendencija i obilježja te situacije koje obično nije prisutno u kratkoročnim analizama.

S tim u vezi treba prvo istaknuti da ekonomski prostor Hrvatske sada ispunjava oko 168 tisuća registriranih poslovnih subjekata, što je gotovo deset puta više nego u 1990. godini, od čega je 133 tisuće poduzeća. Oko 74 tisuće tih poduzeća koncentrirano je u sektoru trgovine, a daljnjih 30 tisuća u djelatnostima poslovnih usluga, prometa, ugostiteljstva, financijskog posredovanja i ostalih usluga, tako da sektor

usluga sudjeluje u strukturi poduzeća, prema nacionalnoj klasifikaciji djelatnosti, sa ukupno 79%. Dijelom to je posljedica i dezintegracije nekad većih poduzeća u društvenom vlasništvu, ali se prvenstveno radi o novoosnovanim malim poduzećima u privatnom vlasništvu, na koji sektor vlasništva otpada 95% svih poduzeća, a u trgovini 97.4%. Prema oblicima ustroja dominiraju društva s ograničenom odgovornošću (74%) i privatna poduzeća (22%), dok dionička društva sudjeluju s manje od 2%, a javna i društvena poduzeća s oko 1% kao i zadruge koncentrirane u poljoprivredi i na području poslovanja nekretninama. U 97% slučajeva radi se o poduzećima osnovanim kapitalom domaćeg porijekla, što u ukupnosti ukazuje da je sadašnja organizacijska struktura hrvatske privrede prvenstveno proizašla iz tranzicijom sustava omogućenog razvoja malog privatnog poduzetništva s disperzijom prema djelatnostima niže kapitalne intenzivnosti i tehnološke zahtijevnosti, koje su u prijašnjem sustavu bile relativno manje razvijene, kao i prema organizacijskim oblicima veće financijske fleksibilnosti i manje poslovne rizičnosti.

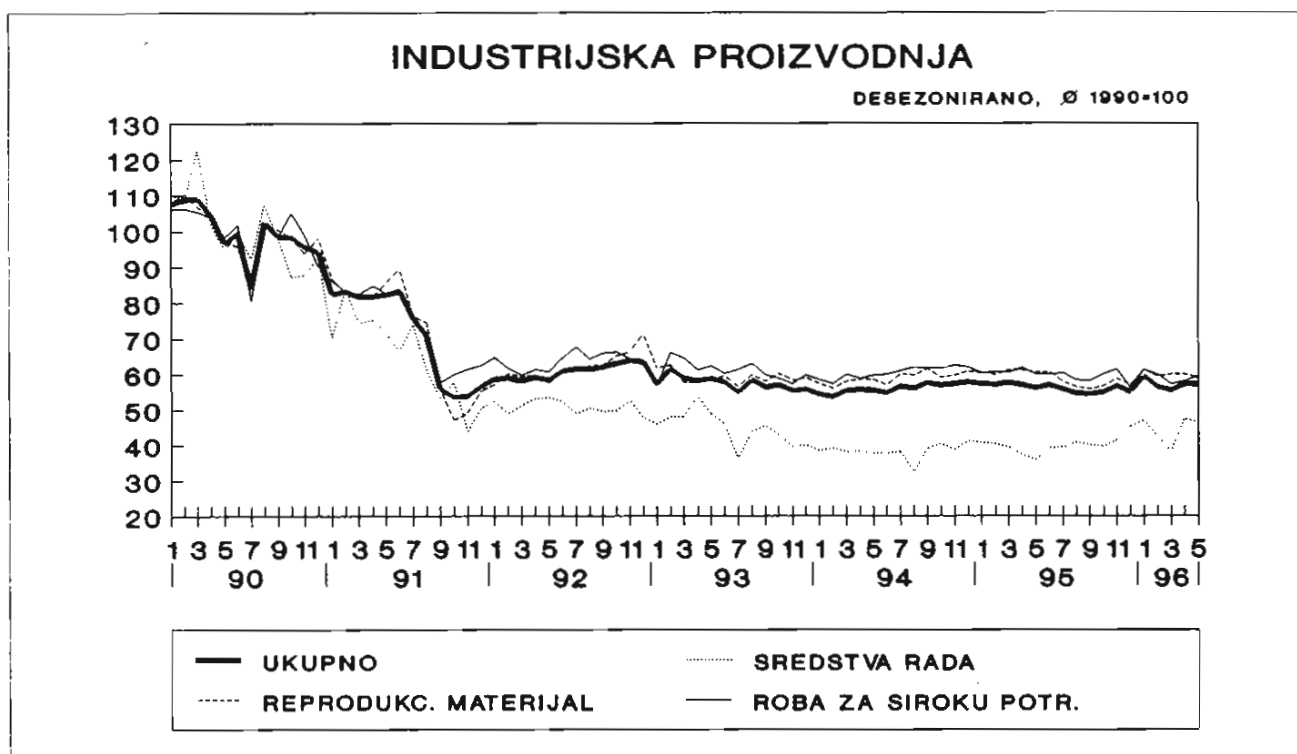
Usporedo sa izravnim efektima procesa privatizacije društvenih poduzeća, posebno u prerađivačkoj industriji, time je udio privatnog, ili u proces privatizacije involviranog privatnog kapitala, dostigao oko 30% ukupnog kapitala nacionalne ekonomije, koji učestvuje sa oko 45% u strukturi formiranja bruto domaćeg proizvoda, uz u globalu pozitivne neto financijske rezultate poslovanja tog sektora. Za razliku od toga, glavnina velikih, kapitalno intenzivnijih poduzeća u industriji i u infrastrukturnim djelatnostima koja su ostala u pretežnom vlasništvu države, koja su bila suočena s problemima i prije pet godina, te na koja su se mnogo snažnije odrazile posljedice rata, gubitka tržišta, hiperinflacije i tranzicijskih problema, nego na novoosnovana privatna poduzeća, posluju na granici rentabilnosti ili s gubitkom, odražavajući povećanu polarizaciju poduzeća unutar nacionalne ekonomije. Ona se prenosi i na bruto domaći proizvod kao osnovni makroekonomski agregat, njegovu razinu i strukturu.

U globalu, ocjenjuje se da se on sada formira na godišnjoj razini od oko 96 mlrd. kuna što je za oko 30% realno manje nego u 1990. godini, unutar čega je razina aktivnosti mjerena fizičkim pokazateljima niža u ugostiteljstvu i turizmu za 75%, u građevinarstvu za 58%, a u industriji za 43%, dok se ostale djelatnosti kreću u rasponu između -33% (poljoprivreda) i +6% (poslovne usluge) zavisno od geografske lokacije, stupnja njihove tržišnosti (javna uprava, zdravstvena zaštita, stambena djelatnost) i multiplikativnog utjecaja promjena u materijalnoj proizvodnji i razmjeni s inozemstvom na potražnju za njihovim proizvodima i uslugama (promet, obrtništvo). Pri tome, sukladno kretanjima u industriji kao dominantnoj proizvodnoj djelatnosti, ukupan navedeni pad opće razine privredne aktivnosti ostvaren je u razdoblju 1991-1993, nadovezujući se na silazne tendencije koje su prethodno gotovo puno desetljeće bile prisutne na području bivše države, a koje su rat i hiperinflacija hipertrofirale do granica parcijalnih lomova i izravnih blokada ekonomske aktivnosti, kako na mikroekonomskoj razini, tako i na razini cijelih grana i djelatnosti (crna metalurgija, turizam, željeznički promet i dr.), te regija. Promjenom unutrašnjih neekonomskih i ekonomskih prilika te postupnim obnavljanjem ekonomskih veza s inozemstvom, te su silazne tendencije zaustavljene krajem 1993. godine od kada proizvodnja u globalu stagnira na prethodno dostignutoj razini uz kratkoročne oscilacije inicirane promjenama u djelovanju kratkoročnih činitelja (npr. razdoblje rasta neposredno nakon zaustavljanja hiperinflacije ili razdoblje pada u vrijeme operacija Bljesak i Oluja) koje ne izlaze izvan okvira dugoročnije stagnacije.

Unutar takvih globalnih obilježja kretanja proizvodnje, dolazi naravno do određenih parcijalnih pomaka kao što je npr. intenzivan rast brodogradnje i proizvodnje građevnog materijala u drugoj polovini 1995. i na početku 1996. godine, obnavljanje proizvodnje u industriji obojenih metala ili postupni povratak turista u pojedina područja, ali se oni još realiziraju ili na prethodno vrlo depresiranim baznim razinama ili u granama s relativno malim izravnim multiplikativnim efektima da bi bili dostatni za induciranje promjena općih tendencija. Jednako vrijedi i za pojedine grane (drvena, tekstilna i kožarska industrija) koje su tijekom 1995. i 1996. godine suočene s značajnim padom proizvodnje, što sve

zajedno ukazuje da je postojeća stagnirajuća rezultanta ukupnih kretanja zapravo produkt vrlo različitih parcijalnih tendencija i na kratak i na duži rok, koje izviru iz različitih startnih pozicija (s obzirom na izravne i neizravne posljedice rata), iz različitih prilika na pojedinim tržištima, različitog odraza ekonomske politike na uvjete poslovanja pojedinih grana i djelatnosti, ali i različitih sposobnosti tih grana i djelatnosti da se prilagode novonastalim uvjetima, koje sposobnosti su barem djelomično rezultat i parcijalnih razlika u intenzitetu procesa privatizacije, te proizvodnog i financijskog restrukturiranja poduzeća u tim granama.

Slika 1. ✓

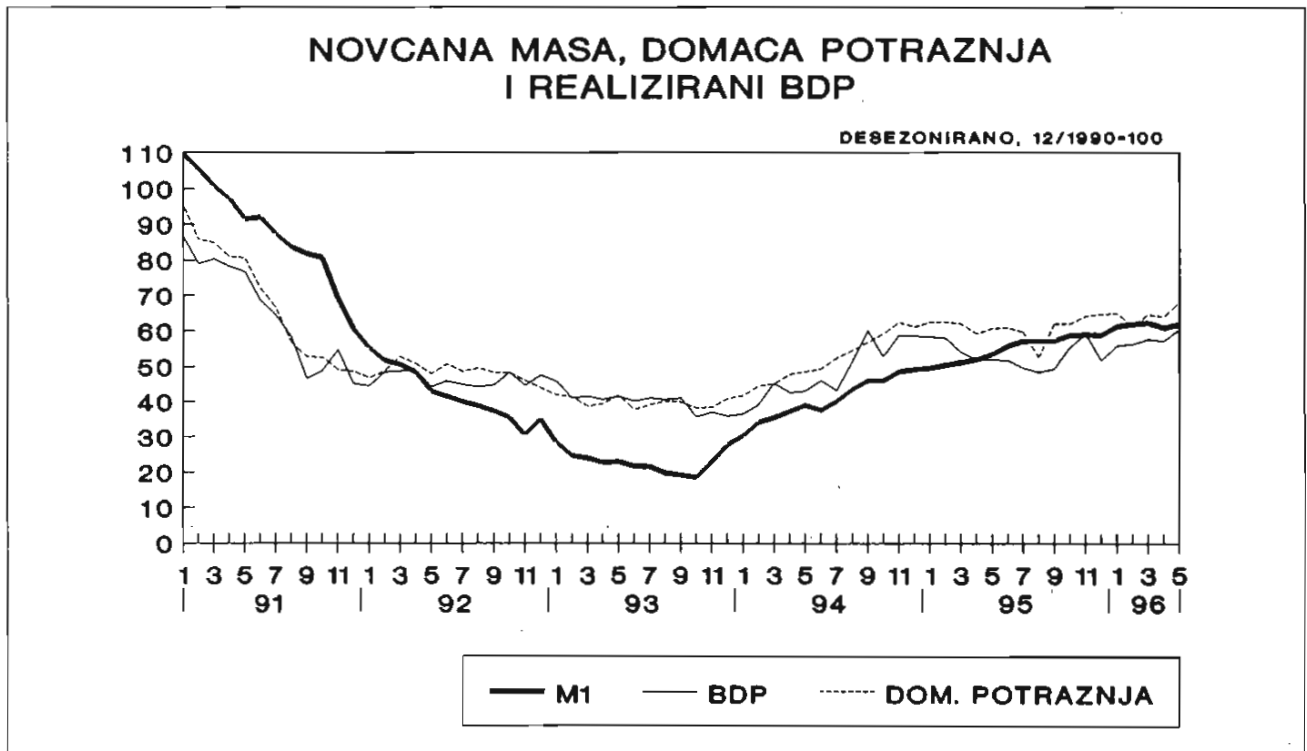
Ono što je, međutim, zajedničko većini grana i djelatnosti, posebno kapitalno intenzivnijim, jeste značajno povećanje fiksnih troškova poslovanja po osnovi pada proizvodnje i korištenja kapaciteta, koje je samo djelomično kompenzirano istodobnim eksterno induciranim ili autonomnim odlukama pokrenutim smanjenjem varijabilnih troškova. Posebno neto troškova rada, i to smanjenjem i broja zaposlenih i prosječnih realnih plaća. Tako je, prema službenim statističkim podacima, sadašnja razina zaposlenosti u privredi (747 tisuća zaposlenih) za 40% ili za gotovo 500 tisuća manja nego u 1990. godini, što je istina

podatak kojeg treba promatrati s ozbiljnom rezervom, jer ne sadrži različite oblike samozapošljavanja i rada u privatnom sektoru, ali se i prema podacima o mirovinskom osiguranju, te registriranom broju nezaposlenih osoba može zaključiti kako je zaposlenost u tom razdoblju efektivno smanjena za gotovo 300 tisuća ili za 25%. Istodobno, masa neto plaća isplaćenih u privredi je, i pored njihovog značajnog rasta nakon zaustavljanja inflacije u 1994. godini, danas realno za 57% niža nego u 1990. godini, odnosno iz toga izračunata prosječna neto plaća je niža za 43%, što je za 36 postotna poena intenzivniji pad od pada proizvodnosti rada, kojeg nije mogla kompenzirati ni djelomična supstitucija plaća drugim izvorima prihoda. Unatoč tome, međutim, smanjenje neto troškova rada nije moglo neutralizirati efekte povećanja porezne presije i drugih troškova poslovanja, u kojim uvjetima je bruto novčana akumulacija privrede za 74% realno niža nego u 1990. godini, dok je stopa štednje na razini ukupne nacionalne ekonomije prepolovljena sa 16 na samo 8% bruto domaćeg proizvoda, što je u sferi dezinvestiranja.

Posljedice toga izražene su i u realnoj i u financijskoj sferi. Unatoč udvostručenju uvoza opreme sa prosječno mjesečno 50 mil. USD u 1990, na 100 mil. USD početkom 1996. godine, smanjenje realne vrijednosti isplata za investicije u tom razdoblju za gotovo 90%, nesumnjivo je indikator smanjenja investicijske aktivnosti u zemlji s odrazom na povećano tehnološko zastarijevanje proizvodnih kapaciteta i pogoršanje njihove konkurentnosti i na svjetskom i - u uvjetima liberalizacije uvoza i aprecijacije tečaja - na domaćem tržištu. Istodobno, time su pojačani i nepovoljni efekti problema u izvozu domaće opreme, čija je proizvodnja u prosjeku za 56% niža nego u 1990. godini (u strojogradnji za 73% niža) i predstavlja sektor industrije s najizraženijim padom proizvodnje (u proizvodnji reprodukcijских materijala smanjenje iznosi 40%, a u proizvodnji robe za široku potrošnju 41%). Istodobno, niska novčana akumulacija privrede predstavlja ozbiljan problem i u financiranju tekuće proizvodnje, gdje je relativno povećana ovisnost od bankarskih kredita, a s njome i problem njihove otplate što je putem tzv. "nonperforming loans" prenijeto i na probleme u poslovanju banaka.

Sadašnji monetarni okvir tih pojava formiran je pak kao rezultat dvaju divergentnih procesa tijekom prethodnih pet godina i to: (1) procesa drastičnog inflacijskog obezvrijeđivanja domaćeg novca i njegove supstitucije devizama tijekom razdoblja vrlo visoke inflacije u 1992. i 1993. godini, kada je novčana masa realno smanjena za 69%, i zatim (2) procesa remonetizacije nacionalne ekonomije i resupstitucije deviza domaćim novcem, koji je uslijedio nakon stabilizacije cijena i tečaja. Kao rezultanta tih procesa, novčana masa je sredinom 1996. godine za 2% realno veća nego što je bila u trenutku monetarnog osamostaljenja Hrvatske krajem 1991. godine, ali i za oko 40% manja nego što je po procijenjenim podacima iznosila krajem 1990. godine, dakle prije isključivanja Hrvatske iz monetarnog sustava bivše države i prije pojave ratne inflacije.

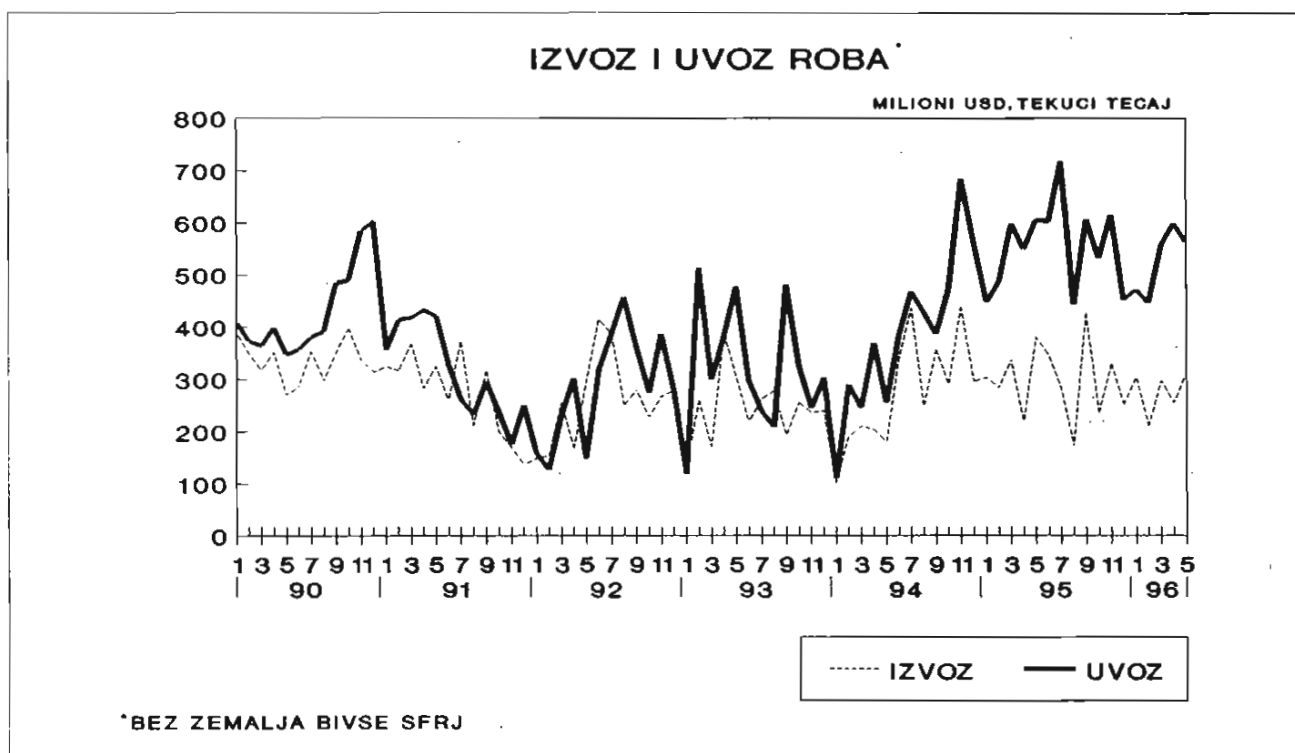
Slika 2. ✓

Iako zbog evidencijskih i metodoloških problema kao i razlika u teritorijalnom obuhvatu cirkulacije "domaćeg" novca, precizne usporedbe između kretanja novčane mase i bruto domaćeg proizvoda nisu sasvim moguće, raspoloživi podaci upućuju na zaključak da je sadašnja razina novčane mase u Hrvatskoj u odnosu na prosjek iz 1990. godine realno niža za oko 35%, što približno korespondira istodobnom smanjenju bruto domaćeg proizvoda, odnosno da je količina realnog novca (M1/BDP) u ta dva razdoblja približno jednaka. U takvim uvjetima, očito je da sadašnji problemi u financiranju tekuće proizvodnje i održavanju likvidnosti (neizmirene dospjele obveze dostižu razinu od 85% novčane mase) prvenstveno proizlaze iz promjena u raspodjeli i namjenskoj alokaciji raspoloživih novčanih sredstava, dominantno determiniranih povećanom poreznom presijom, ali uzrok njima treba tražiti i u promjenama u sektorskoj distribuciji tih sredstava izravno povezanim sa sektorskom osnovom kreiranja domaćeg novca i odnosima u platnoj bilanci.

Resupstitucija deviza domaćim novcem nakon zaustavljanja hiperinflacije značajno je, naime, povećala razinu efektivne potražnje na domaćem tržištu (ona je danas za 65% veća nego krajem 1993. godine), a kako je osnovni izvor ponude deviza bio sektor stanovništva, potražnja za robama i uslugama za široku potrošnju povećana je za 80%, čime je njen ukupan pad u odnosu na 1990. godinu od 22% upola manji od pada tekućih prihoda stanovništva. Istodobno, po istoj osnovi realizirani porast deviznih sredstava u komercijalnim bankama i time relativno visoka ponuda deviza na deviznom tržištu u kombinaciji s postupnim povećanjem mogućnosti komercijalnog zaduživanja u inozemstvu, alimentirao je dostatna devizna sredstva za financiranje povećanog uvoza, koji je u odnosu na 1993. godinu sada (ukupno) veći za 53% i (bez razmjene sa zemljama bivše Jugoslavije) za 22% je veći u odnosu na 1990. godinu, čemu je dodatno pogodovala i realna aprecijacija tečaja povećavajući i konkurentnost uvoznih proizvoda i zaradu uvoznika. U takvim uvjetima, relativno povećani dio prirasta domaćeg novca usmjeren je u financiranje realizacije uvoznih proizvoda na domaćem tržištu, što ima za posljedicu sektorske promjene u njegovoj alokaciji od proizvođača prema trgovini.

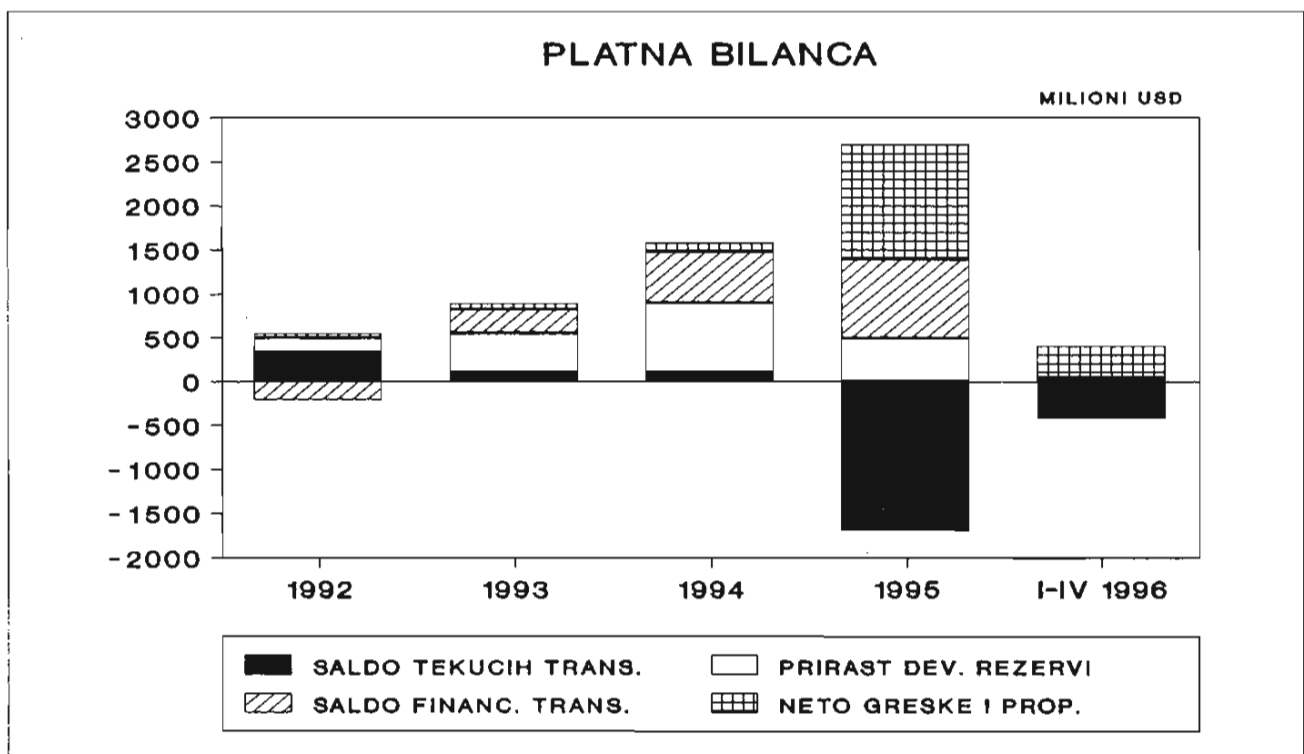
Slika 3. ✓

Time su umanjene realni, te ograničen prostor za ispoljavanje monetarnih efekata istodobnog povećanja vrijednosti izvoza za 15%, čime je njegova sadašnja razina izvan područja bivše Jugoslavije dostigla 83% razine iz 1990. godine (više nego dvostruko manji pad od pada industrijske proizvodnje u tom razdoblju), predstavljajući značajan činitelj održavanja pojedinih proizvodnji, posebno u vrijeme najvećeg pada domaće agregatne potražnje, te najizraženijih posljedica gubitaka dijela ranijih tržišta, koja je trebalo parcijalno supstituirati ili globalno djelomično kompenzirati izvozom u zemlje Europske unije. Bez obzira na izmijenjene međunarodne političke prilike i njihov ekonomski odraz, robni izvoz to naravno nije mogao uraditi intenzitetom ekvivalentnim ostvarenom povećanju uvoza, a kako je istodobno izvoz usluga na još uvijek vrlo depresiranoj razini, porast uvoza u fazi remonetizacije nacionalne ekonomije izravno je rezultiralo formiranjem deficita tekućih transakcija platne bilance od 1.7 mlrd. USD u 1995. i 400 mil. USD u prva četiri mjeseca 1996. godine, težište čijeg financiranja se postupno prenosi na inozemne kredite i druge financijske izvore - sukladno održavanju ekonomske stabilnosti zemlje i smanjenju neekonomskog rizika.

U takvim uvjetima, unatoč deficitu tekućih transakcija platne bilance rastu ukupna devizna sredstva u bankarskom sustavu, čija je sadašnja razina od 3.8 mlrd. USD za 2.8 puta veća nego krajem 1993. godine i odgovara vrijednosti petomjesečnog uvoza roba i nefaktorskih usluga. Od toga 1.9 mlrd. USD predstavljaju devizne rezerve centralne banke koje dostižu razinu od preko 60% vanjskog duga, dok je njihov prirast nakon 1993. godine (1.3 mlrd. USD) gotovo dvostruko veći od prirasta duga u tom razdoblju.

Slika 4.

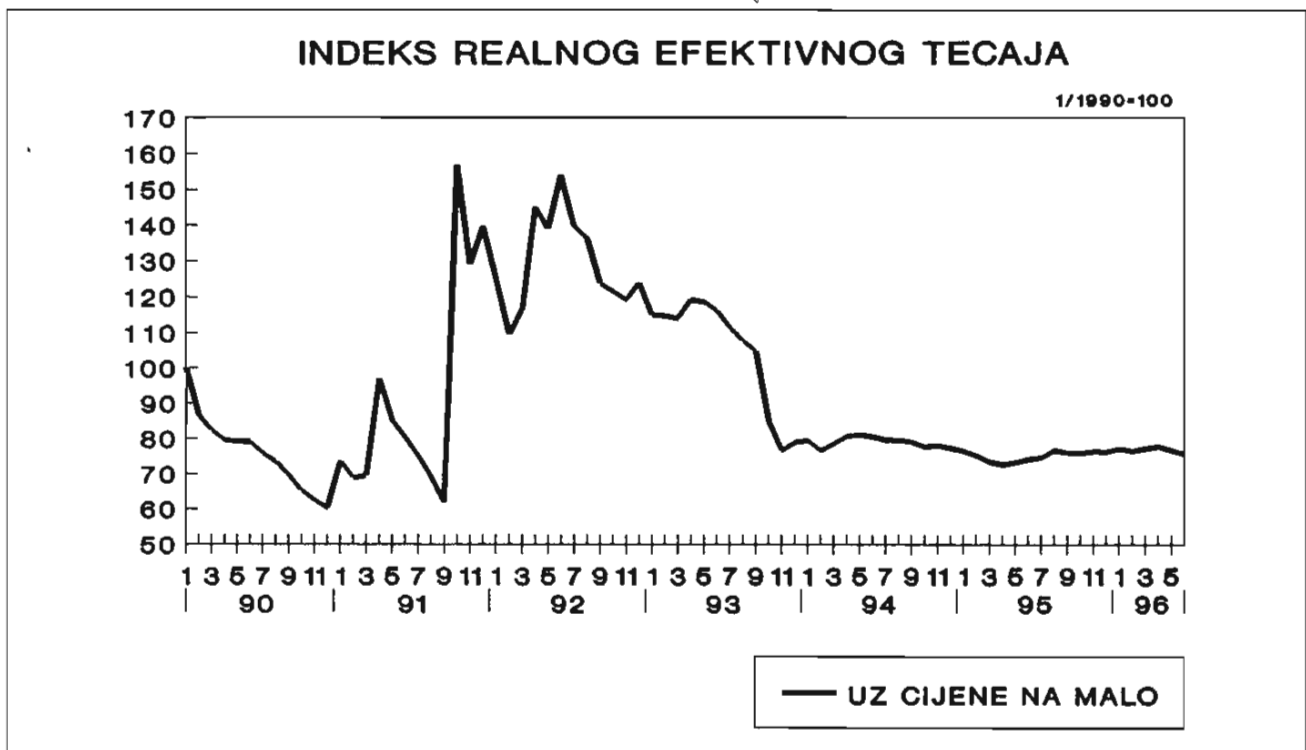

Pri sagledavanju monetarnih efekata takvih deviznih operacija treba, međutim, imati na umu još dva elementa. Prvi proizlazi iz činjenice da je u trenutku zaustavljanja hiperinflacije novčana masa u Hrvatskoj iznosila, preračunato, samo 380 mil. USD od čega gotov novac u opticaju 135 mil. USD, tako da je - barem u početnom razdoblju - značajan dio prirasta monetarnih agregata morao jednostavno biti "utrošen" za kakvu - takvu normalizaciju efektivnog plaćanja i supstituciju (nelegalnih) deviznih transakcija na domaćem tržištu, te za formiranje kratkoročne štednje u domaćoj valuti bez izravnog utjecaja na realne tokove na tržištu. I drugo, da je u dimenzioniranju intenziteta

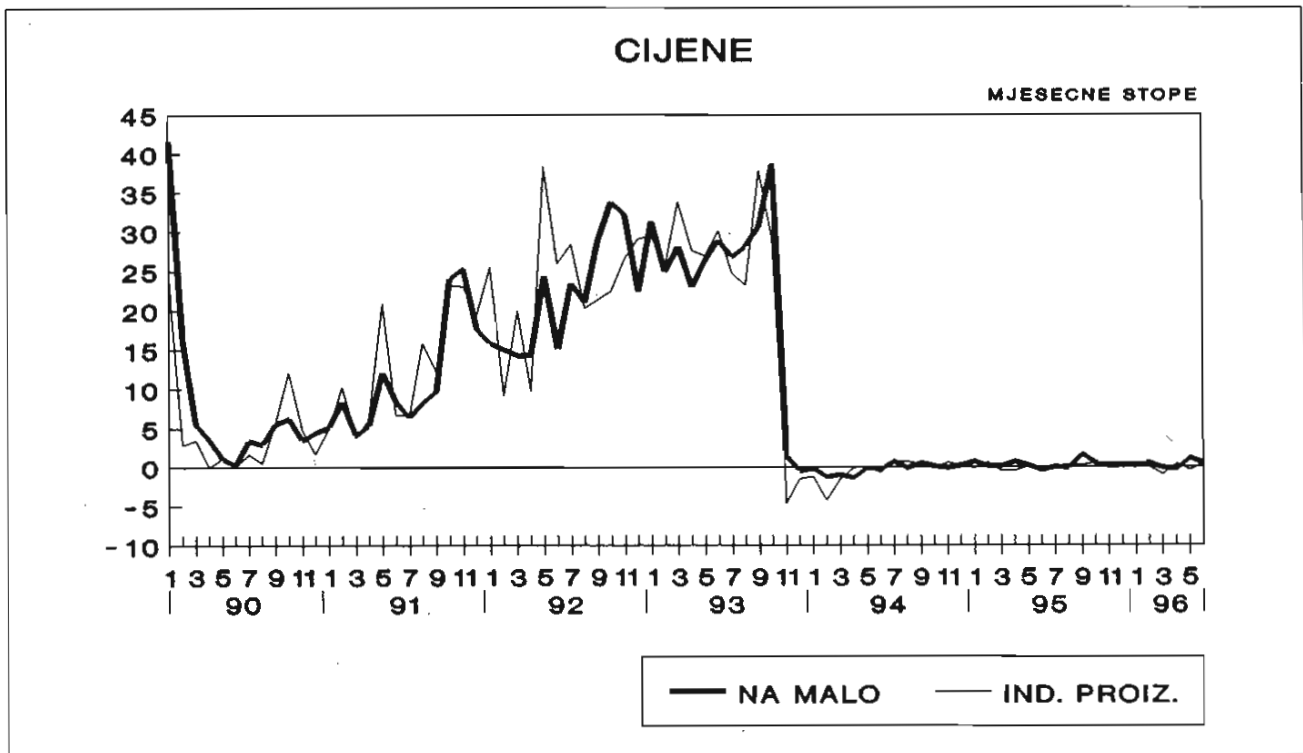
otkupa deviza centralna banka morala respektirati antiinflacijske preferencije ekonomske politike što je ograničavalo i njene intervencije na deviznom tržištu i naglasilo utjecaj instrumenata sterilizacije dijela prirasta primarnog novca.

U kombinaciji s navedenim kretanjima u kapitalnom dijelu platne bilance, to je omogućilo da se nakon početnog prilagođavanja održava stabilnost tečaja na deviznom tržištu, a ova je pak u kombinaciji s povećanjem agregatne ponude roba i usluga u uvjetima deficita tekućih transakcija platne bilance i ključni činitelj održavanja stabilnosti cijena na domaćem tržištu. One su od studenog 1993. do lipanja 1996. ukupno porasle u maloprodaji za 3.5%, dok su cijene proizvođača industrijskih proizvoda niže za 10.2%.

Slika 5. ✓

Slika 6. ✓

Na taj način, cjelina odnosa tekućih i kapitalnih transakcija u platnoj bilanci predstavlja ključnu determinantu profiliranja ukupne sadašnje ekonomske situacije u Hrvatskoj - i u realnoj i u monetarnoj sferi - mnogo izravnije i intenzivnije nego što je to bio slučaj prije pet godina u okvirima bivše države, njenog sustava i iz njega izvedene ekonomske politike. Rezultat je to koji proizlazi iz djelovanja nekoliko, u međuvremenu bitno izmijenjenih činitelja, proizašlih iz političkog i ekonomskog osamostaljenja Hrvatske, tranzicije njenog gospodarskog sustava i promjene njenog međunarodnog položaja, kao što su: (1) liberalizacija sustava i politike ekonomskih odnosa s inozemstvom i sukladno tome naglašeniji utjecaj stranog novca kao tržišne kategorije na ukupno funkcioniranje nacionalne ekonomije; (2) smanjenje domaćeg tržišta i područja cirkulacije domaćeg novca kao zakonskog sredstva plaćanja, čime je povećan utjecaj ekonomskih odnosa s inozemstvom (izravno i neizravno) na poslovanje svih ekonomskih entiteta u zemlji, te smanjena mogućnost disperzije i "socijalizacije" tog utjecaja po osnovi autonomno kreiranih i usmjeravanih tokova domaćeg novca; (3) liberalizacija unutrašnjeg ekonomskog ustrojstva i smanjenje parcijalnog (selektivnog) intervencionizma; (4) organizacijske i sektorske promjene

16-687

u strukturi nacionalne ekonomije zasnovane na njenoj vanjskoj i unutrašnjoj liberalizaciji; (5) izravna povezanost s međunarodnim financijskim institucijama; i drugo.

Inputiranje tih elemenata u nacionalnu ekonomiju, koja je još uvijek dominantno opterećena posljedicama rata, u kojoj ratni, tranzicijski i iz starog sustava naslijeđeni deficiti poslovnog i bankarskog sektora produciraju razinu i strukturu troškova neprimjerenih liberalizaciji ekonomskih odnosa s inozemstvom, u kojoj najveća poduzeća još nemaju vlasničku strukturu koja bi rezultirala efikasnim menagementom, u kojoj i dio privatizirane ekonomije ne funkcionira na način da neizravno pridonosi poboljšanju općih ekonomskih performanci zemlje, te u kojoj smanjenje zaposlenosti i relativno niske plaće produciraju snažne socijalne naboje, naravno da izaziva i značajne probleme. Jedan od njih svakako su visoke kamatne stope, koje je tek početak sanacije dviju većih banaka uspio smanjiti sa 32 na 16%, ali koje su još uvijek relativno prohibitivne za većinu investicija. Drugi problem vezan je uz mogućnost i brzinu prilagođavanja funkcioniranja cjelokupne nacionalne ekonomije (uključujući i sve razine i oblike potrošnje) tržišno formiranom realnom tečaju, koji se stabilizirao na razini za 21% nižoj od efektivne u 1990. godini, što u oba slučaja implicira potrebu povećanja makroekonomske efikasnosti upotrebe raspoloživih materijalnih i financijskih resursa i same veličine tih resursa. I to u uvjetima ograničenog socijalnog prostora.

Reforma poreznog sustava s ekonomski racionalnim odrazom na visinu i strukturu državnih financija, nastavak sanacije bankarskog sustava, ubrzanje privatizacije, liberalnije mogućnosti uključivanja raspoloživih deviznih sredstava u poslovnim bankama u domaće financijske tokove, ali i stimulativnije mjere za privlačenje stranog kapitala na dugoročnim osnovama, samo su neki potezi koji bi na tom području mogli dati inicijalne rezultate.

Osim toga, bez obzira što suvremena svjetska iskustva nedvosmisleno pokazuju - posebno na primjeru malih otvorenih ekonomija - da svaki neto devizni priliv, neovisno od njegovog izvoza, ako se efikasno

upotrijebi daje pozitivne multiplikativne efekte na ukupnu nacionalnu ekonomiju, veza između strukture platne bilance, te strukture, razine i dinamike domaće proizvodnje u sektorima koji su izravno uključeni u razmjenu s inozemstvom, jednako je tako važna, jer zadire u pitanja dugoročnog formiranja konkurentnosti domaćih proizvođača i njihove trajnije prisutnosti na svjetskom tržištu, kao i na određena regionalna i socijalna pitanja u zemlji s odgovarajuće formiranom proizvodnom i potrošačkom tradicijom.

Zato je značajno i pitanje relativnog smanjenja deficita u tekućim transakcijama platne bilance (i to ne samo po osnovi očekivanog porasta izvoza pojedinih usluga) na način koji neće istodobno inducirati inflacijske tendencije. Jer, pokazuje to i usporedba sadašnje ekonomske situacije i one od prije pet godina, ekonomska stabilnost nije prepreka već preduvjet (nužan, ali sam po sebi ne i dovoljan) privrednog rasta.

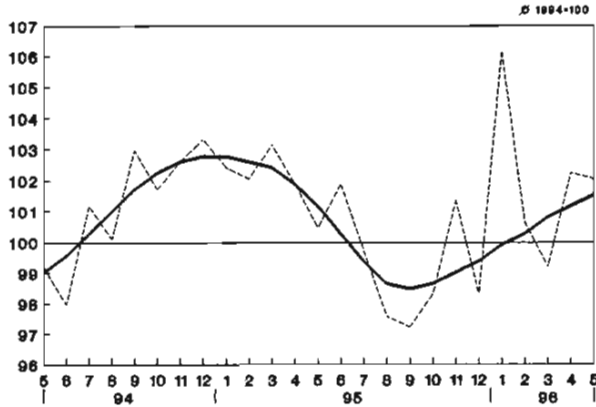
Tablica 1.
OSNOVNI POKAZATELJI PRIVREDNIH KRETANJA

- Indeksi realne razine

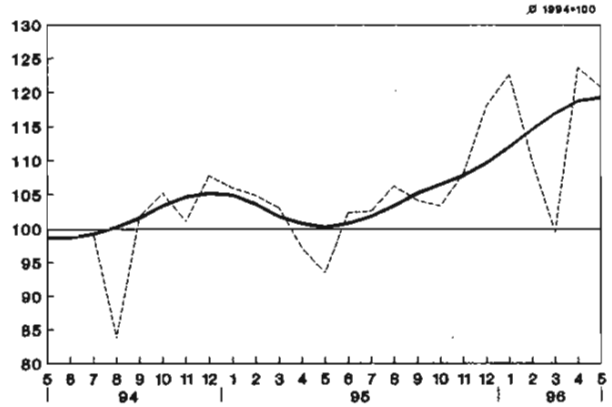
	<u>1994.</u> 1993.	<u>1995.</u> 1994.	<u>V 1996.</u> V 1995.	<u>I-V 96.</u> I-V 95.
INDUSTRIJSKA PROIZVODNJA	97.3	100.3	102.3	100.8
- Sredstva rada	85.7	104.1	128.3	114.7
- Reprodukcijski materijal	99.4	100.1	98.2	99.8
- Roba za široku potrošnju	99.3	99.0	99.7	98.5
ZALIHE GOTOVIH PROIZVODA	88.5	96.2	93.4	99.8
ZAPOSLENOST (d.s.)	99.5	95.5	95.0	94.8
- Privreda	99.3	94.0	93.9	93.5
- Neprivreda	100.2	100.8	98.6	99.2
IZVOZ ROBA	109.1	108.7	92.6	97.1
UVOZ ROBA	112.1	143.6	93.8	97.8
PROMET NA MALO	113.1	112.5	122.0	114.5
MASA NETO-PLAĆA	129.5	139.6	103.4	100.8
IZDACI STANOVNIŠTVA	135.7	119.0	113.4	109.8
ISPLATE ZA INVESTICIJE	115.2	74.9	83.5	68.6
MAERIJALNI RASHODI JAVNOG SEKTORA	126.7	116.6	104.7	102.8
CIJENE PROIZVOĐAČA U INDUSTRIJI	177.6	100.7	101.2	101.4
CIJENE NA MALO	197.6	102.0	103.3	103.1

INDUSTRIJSKA PROIZVODNJA

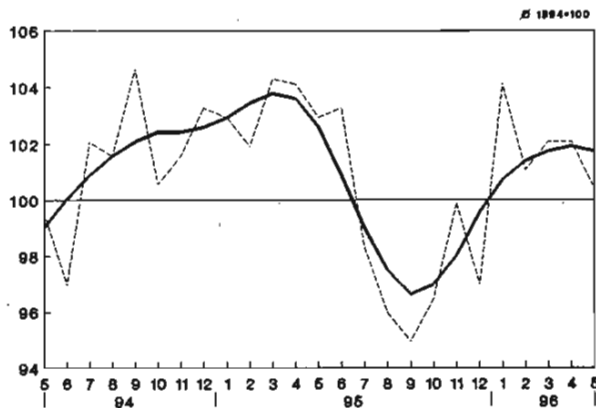
- UKUPNO -

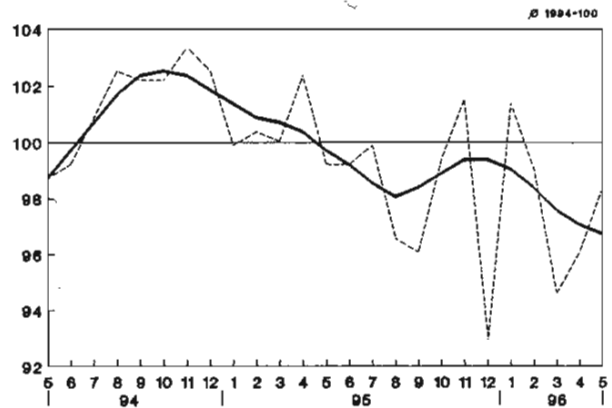
- SREDSTVA RADA -

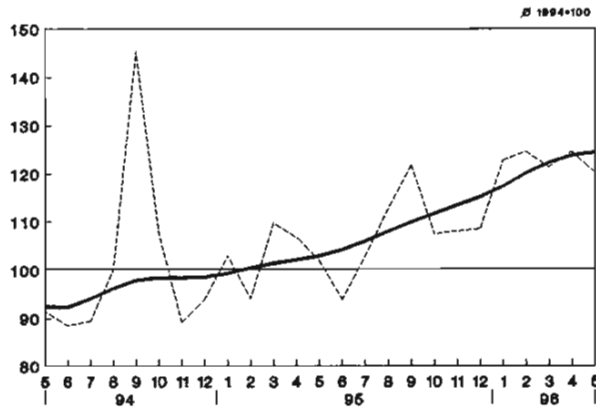
- REPRODUKCIJSKI MATERIJAL -

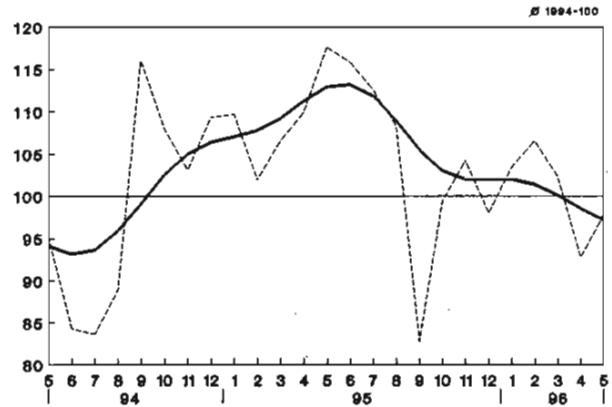
- ROBA ZA SIROKU POTROSNJU -

- ELEKTROPRIVREDA -

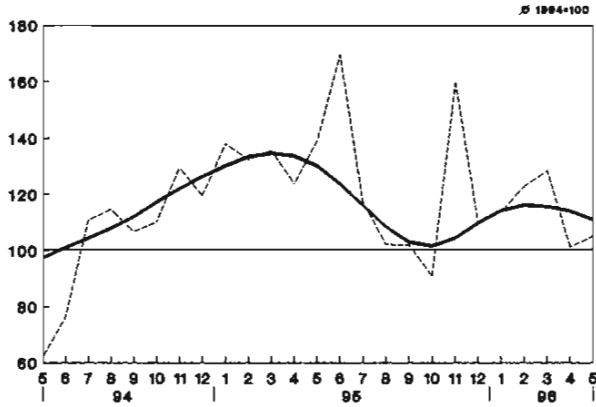
- PROIZVODNJA NAFTE I ZEMNOG PLINA -

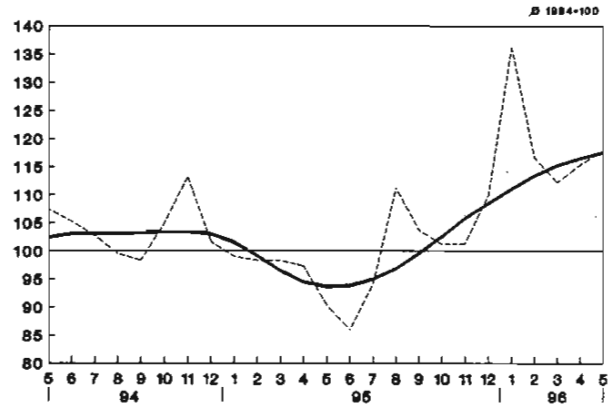
--- DESEZONIRANO ——— TREND-CIKLUS

INDUSTRIJSKA PROIZVODNJA

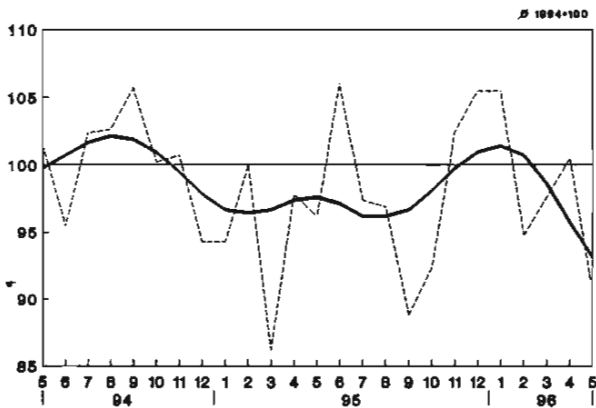
- PROIZVODNJA NAFTNIH DERIVATA -

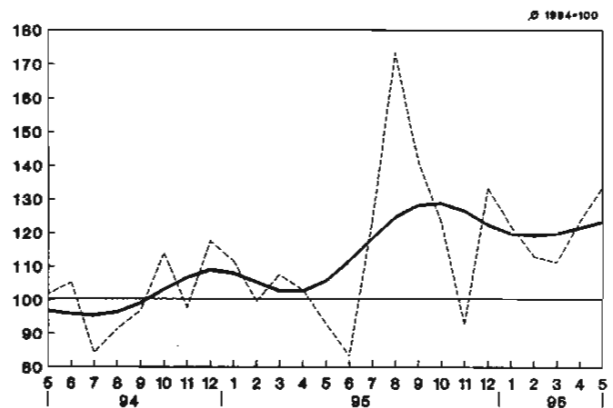
- PRERADA NEMETALNIH MINERALA -

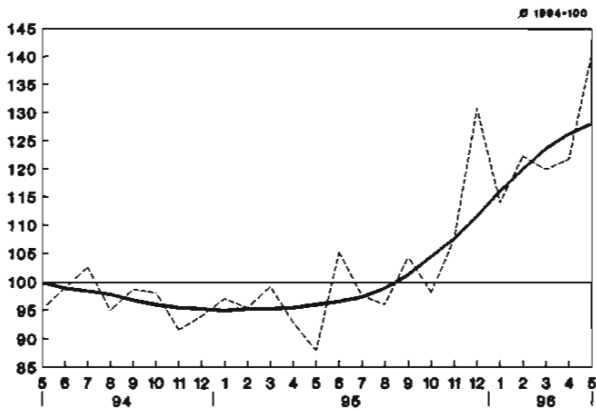
- METALOPRERADJIVACKA DJELATNOST -

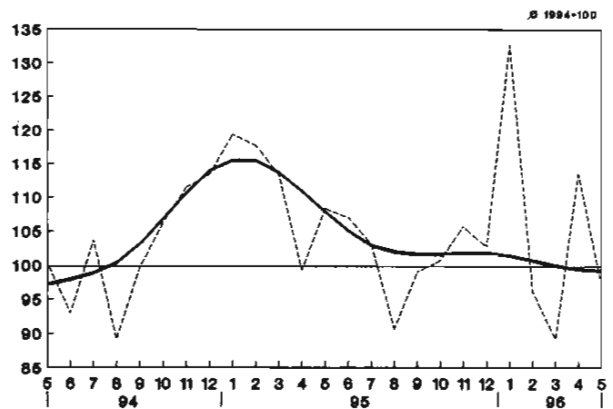
- STROJOGRADNJA -

- BRODOGRADNJA -

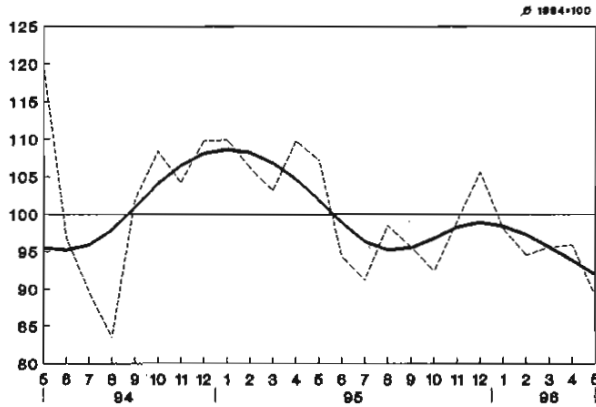
- PROIZVODNJA EL. STROJEVA I APARATA -

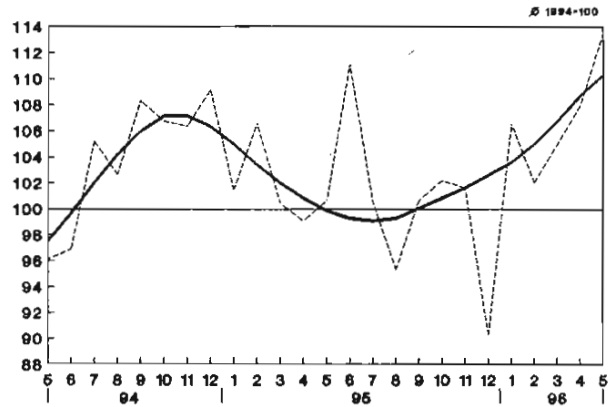
--- DESEZONIRANO — TREND-CIKLUS

INDUSTRIJSKA PROIZVODNJA

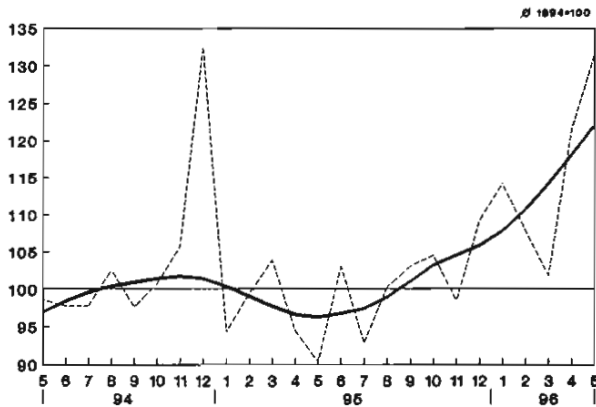
- PROIZV. BAZNIH KEMIJSKIH PROIZVODA -

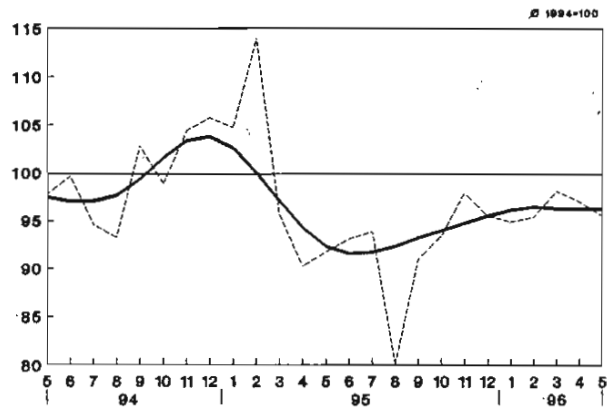
- PRERADA KEMIJSKIH PROIZVODA -

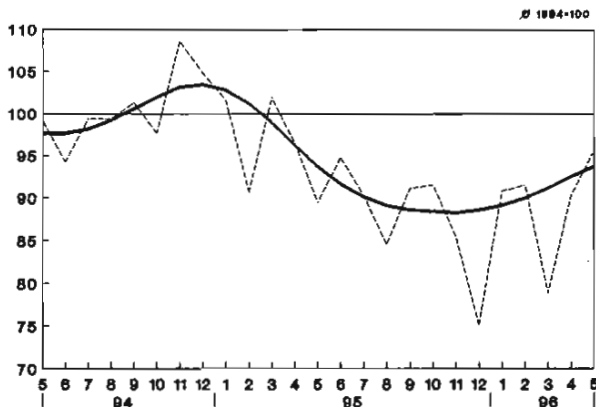
- PROIZVODNJA GRADJEVNOG MATERIJALA -

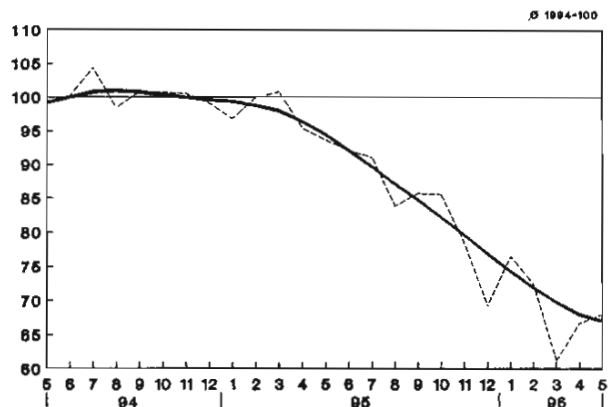
- PROIZVODNJA PILJENE GRADJE I PLOCA -

- PROIZV. FINALNIH PROIZVODA OD DRVA -

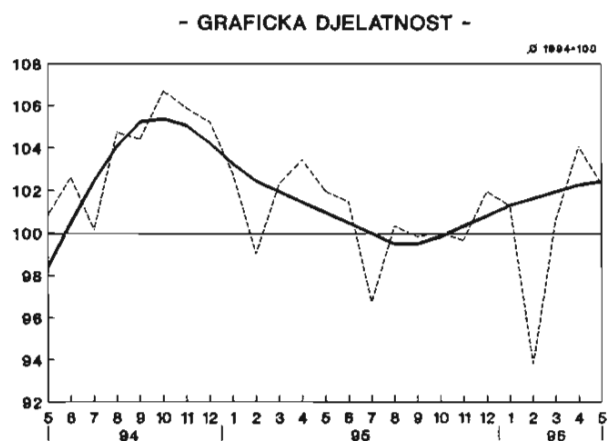
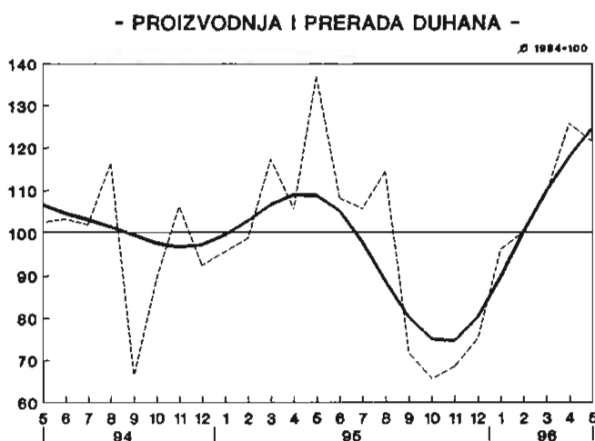
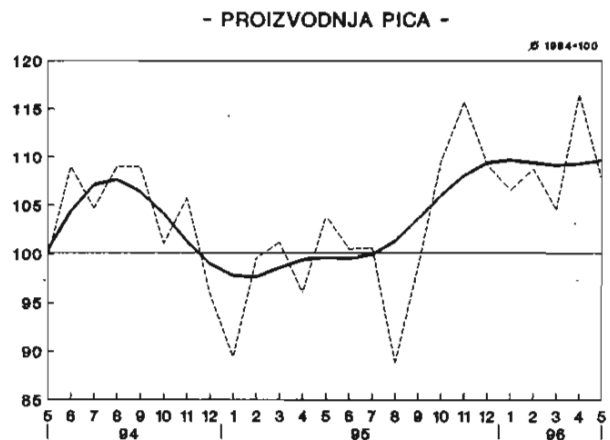
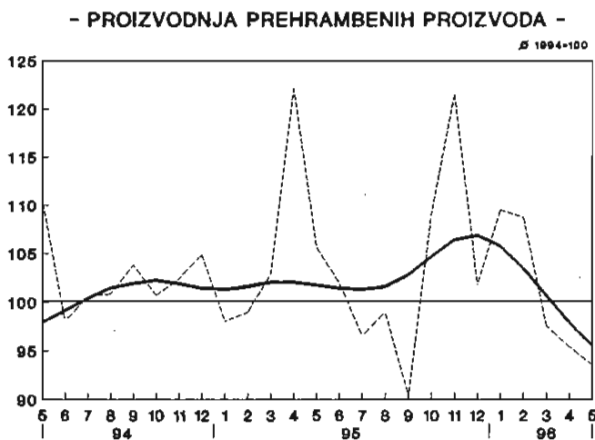
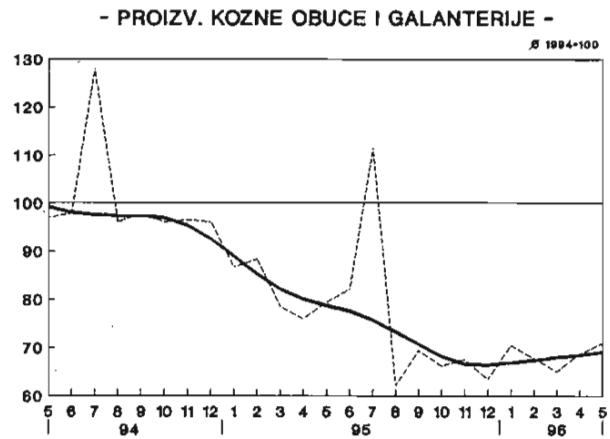
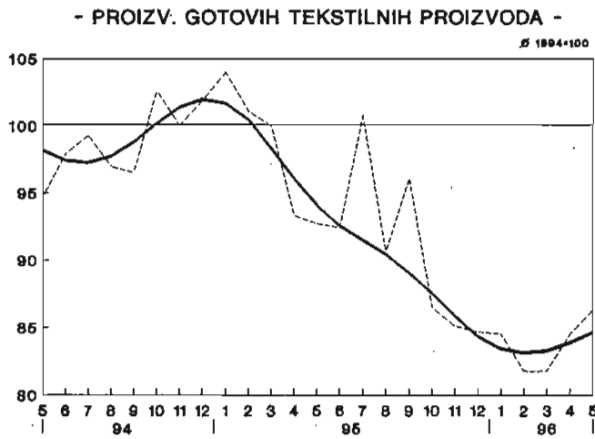

- PROIZV. TEKSTILNIH PREDIVA I TKANINA -

- - - - DESEZONIRANO ——— TREND-CIKLUS

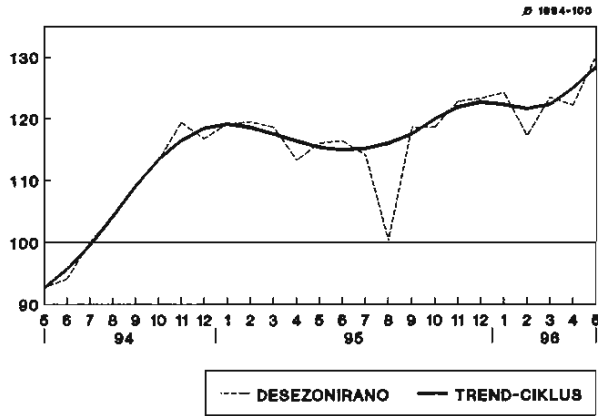
INDUSTRIJSKA PROIZVODNJA

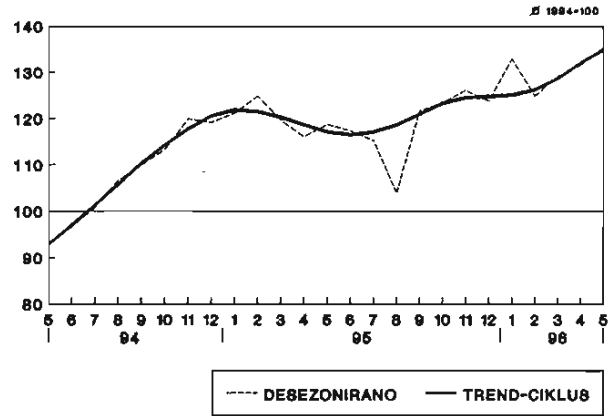
--- DESEZONIRANO — TREND-CIKLUS

POTRAŽNJA I ZALIHE

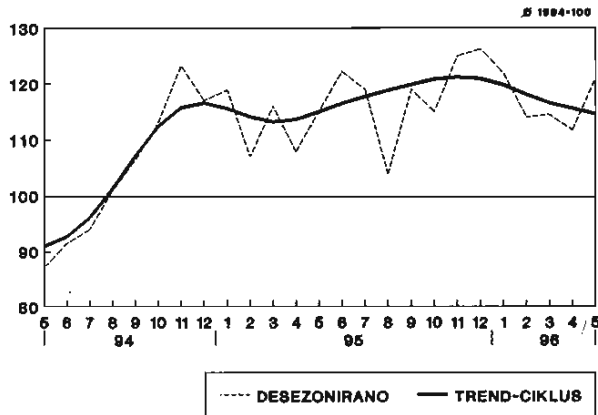
DOMACA POTRAZNJA

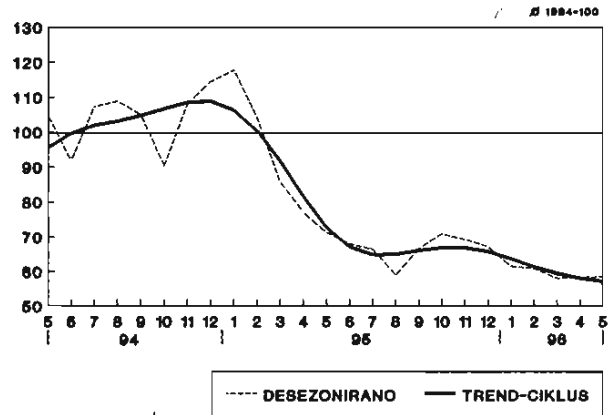
IZDACI STANOVNIŠTVA

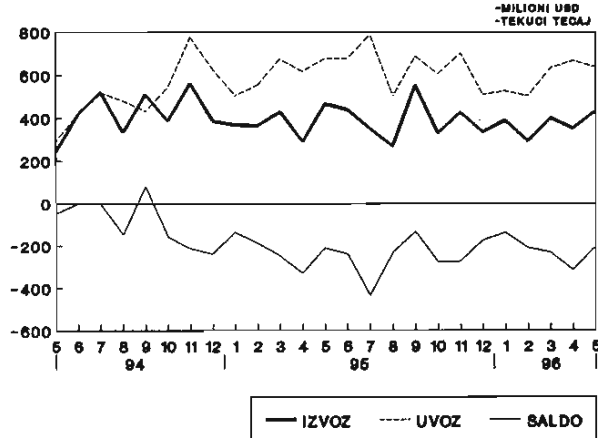
IZDACI JAVNOG SEKTORA

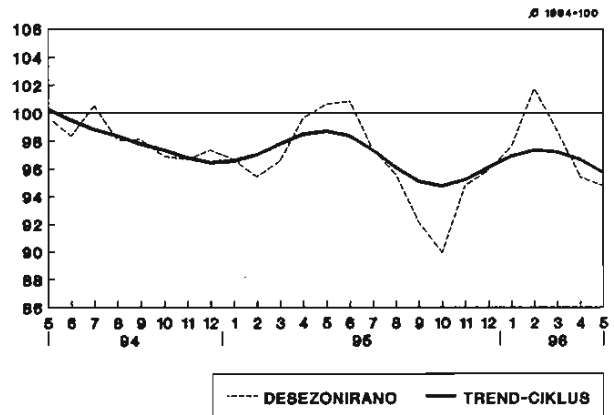
ISPLATE ZA INVESTICIJE

IZVOZ I UVOZ ROBA

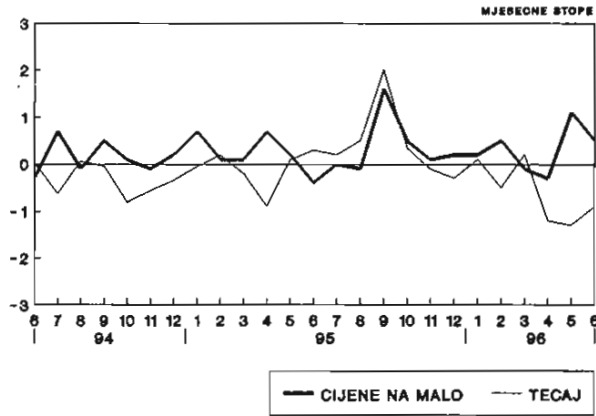

ZALIHE GOTOVIH PROIZVODA

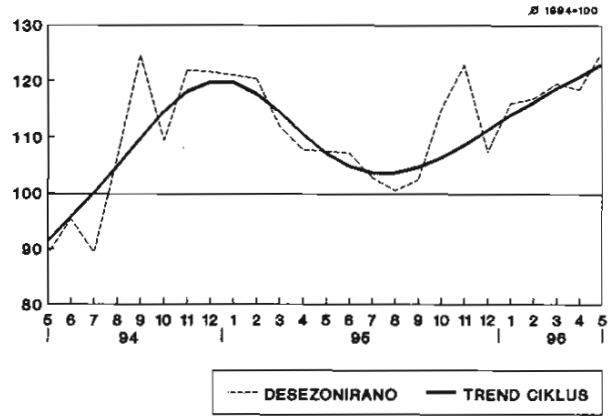

CIJENE I NOVČANI TOKOVI

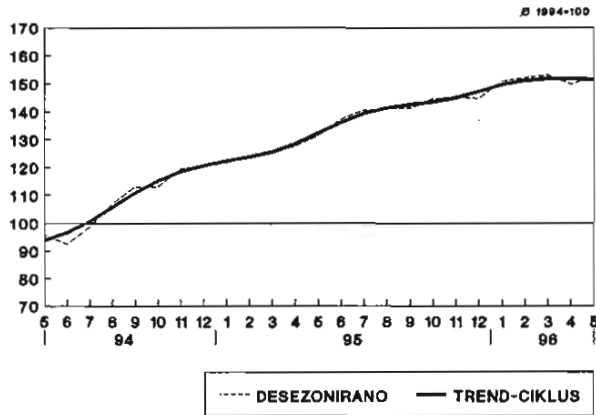
CIJENE I TECAJ

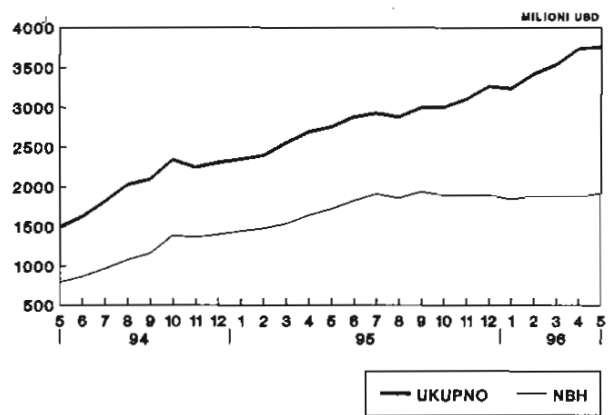
REALIZIRANI BDP

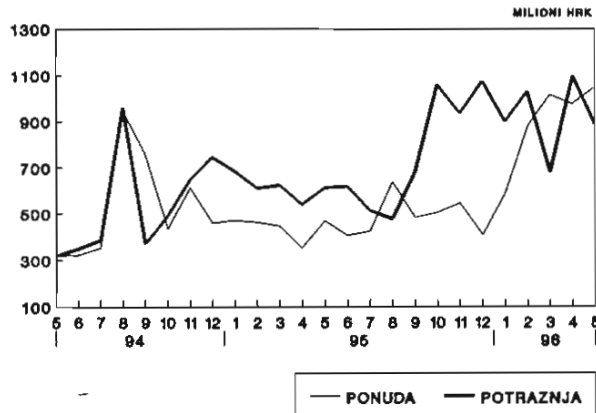
NOVCANA MASA

DEVIZNE REZERVE

TRZISTE NOVCA

KAMATNA STOPA NA TRZISTU

